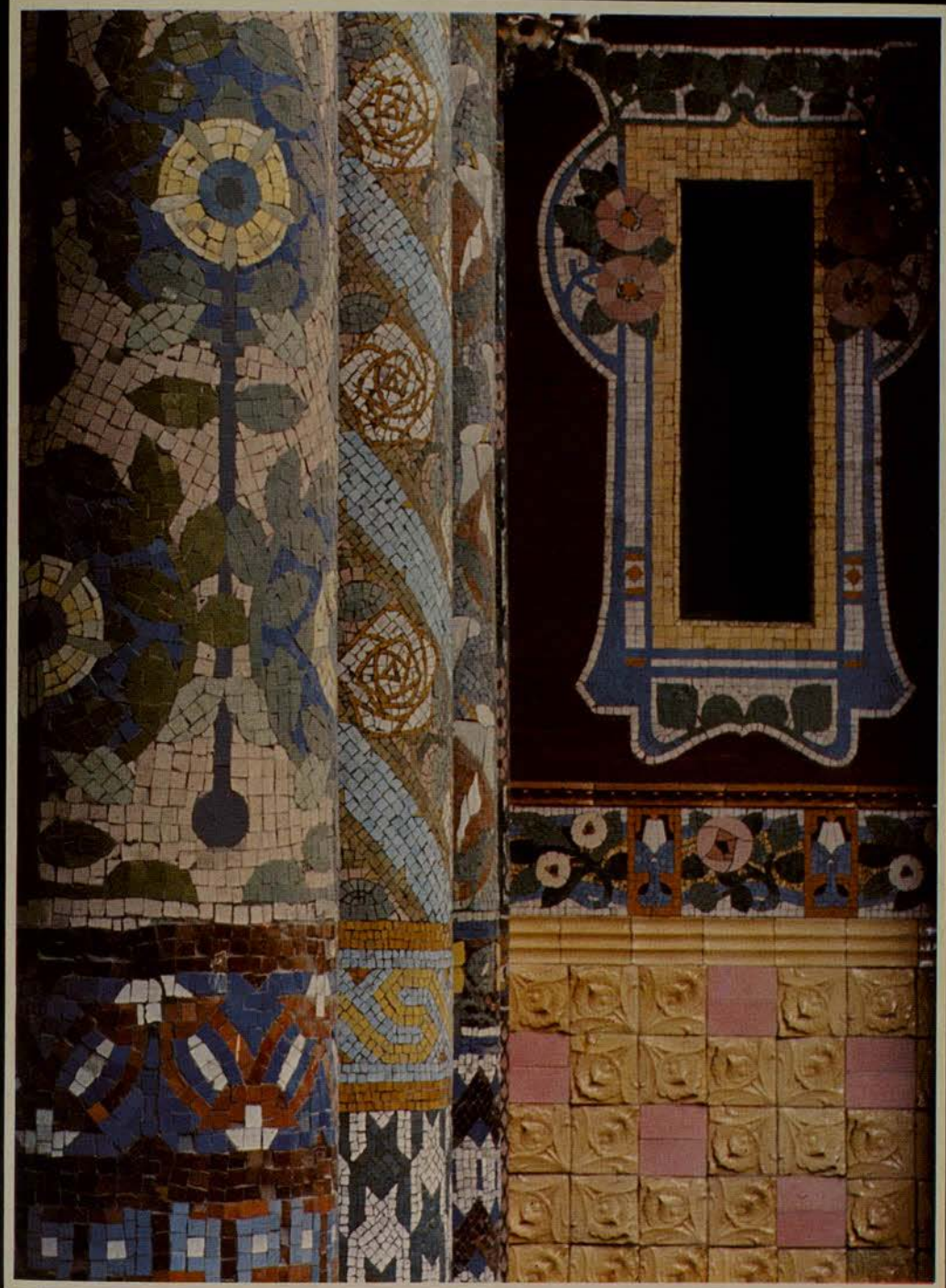

Barcelona – Muntaner, 300
Madrid – Hermosilla, 75

Pianos. Organos. Alta fidelidad

- * Estudio y clases de piano, órgano y guitarra.
Profesores especializados.
- * Instrumentos para colegio y asesoría musical.
- * Sala de audiciones: conciertos de música
programados y recitales de órgano
- * Consulte nuestras condiciones especiales de venta.

EL COMPOSITOR JOSEP SOLER, A L'ACADÈMIA

Dos amics meus, l'arquitecte Antoni Moragas i el compositor Josep Soler, han estat nomenats membres de la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Jordi. No és de la meua competència calibrar i jutjar la important obra de signe ciutadà que ha portat a terme Antoni Moragas, però, en canvi, em crec capacitat per a assenyalar els mèrits que concorren en la personalitat del gran compositor Josep Soler, que han determinat l'esmentat nomenament i, per tant, la distinció que comporta.

Entenc que cal considerar la figura de Josep Soler sota tres aspectes fonamentals: el del creador, el de l'assagista i el del pedagog, i encara que sembla fàcil dissociar els esmentats compartiments intel·lectuals, en la realitat es confonen en la seva personalitat per influenciar-se mútuament. Així, no podríem separar l'esperit que anima les seves composicions del que postula en els seus estudis i, en conseqüència, del que informa les classes d'història i d'estètica musical que imparteix al Conservatori.

Apuntem, d'entrada, que l'obra musical de Josep Soler es recolza en uns coneixements històrics i tècnics presents al llarg de totes i de cada una de les seves composicions, els quals coneixements no frenen mai l'impuls de la seva creació sinó que li atorguen una superior entitat expressiva, que es concreta en una meditada, fonda i seriosa elucubració intel·lectual, secretament comunicativa. En aquest aspecte, el procés espiritual que va des de «Simfonia de sant Francesc d'As-

sís» i «Quetzalcoalt» tot passant per la seva important realització escènica «Epid i locasta» (que no faria cap mal paper a l'escena liceística) fins arribar als diversos números d'«Harmonia universalis», denota una constant evolució cap a la recerca de la musicalitat neta i a la pura ascési mental.

Josep Soler, en el seu assaig «Fuga, història i tècnica» (una de les pàgines més interessants escrites sobre la matèria) ens dona una alta lliçó intel·lectual, perquè la seva anàlisi no es limita a assenyalar l'estructura i l'evolució d'aquesta forma tan característica de la concepció sonora europea sinó que, a més, estudia i fixa la seva significació com especulació abstracta, pròpia de la mentalitat cultural d'Occident.

Però hi ha més. Com a pedagog, la profunditat dels coneixements de Josep Soler ha determinat el nivell altíssim de la seva càtedra i —el que és igualment important— la creació d'una nova consciència entre els seus deixebles (notem: no he dit alumnes) que ha cristallitzat en una veritable Escola de Composició en la qual destaquen els noms de M.ª Teresa Pelegrí, Albert Sardà, Miquel Roger i moltes altres figures sorgides a l'empareda de la guia del seu mestratge.

La docta institució —l'Acadèmia— ha sospesat degudament els mèrits d'aquest artista, que avui figura en els rengles més inquietos i creatius de la nostra música. El seu nomenament era de justícia.

MANUEL VALLS

PATRONAT DE L'ORQUESTRA CIUTAT DE BARCELONA

CICLE DE MUSICA
DEL SEGLE XX

1 Dissabte, 8 de maig, a les 19 h.

ORQUESTRA CIUTAT DE BARCELONA

JOAN GUINJOAN, director

EULÀLIA SOLÉ, piano - SALVADOR GRATACÒS, flauta

CORIA Intermezzo (1.ª audició). — SCHÖNBERG: Concert per a piano i orquestra op. 42. — M. VALLS: Fantasies en forma de concert per a flauta i orquestra de corda (estrena). — RAVEL: Bolero.

2 Dimarts, 11 de maig, a les 21 h.

GRUP BARTÓK

MONTSERRAT COMADIRA, contralt

JOAN LLUÍS MORALEDA, director

TOMÁS MARCO: Nuba. — JOSEP SOLER: Das Marienleben. — OLIVIER MESSIAEN: Oiseaux exotiques. — KURT WEIL: Kleine Dreigroschenmusik (Petita suite instrumental de «L'Òpera de tres rals»). — STRAVINSKY: Ebony Concert

3 Dijous, 20 de maig, a les 21 h.

ORQUESTRA CIUTAT DE BARCELONA

JACQUES MERCIER, director

SOLISTES

CORAL SANT JORDI (dir.: Oriol Martorell)

A. SARDÀ: Visió experimental. — STRAVINSKY: Pulcinella. — STRAVINSKY: Persephone

4 Dilluns, 24 de maig, a les 21 h.

DIABOLUS IN MUSICA

ARTURO TAMAYO, director

CLAUDE HELFFER, piano

J. M. MESTRES QUADRENY: Ibèmia. — STRAVINSKY: Concert per a piano i instruments de vent. — J. LUIS DELÁS: Otras secuencias (estrena). — SCHÖNBERG: Simfonia de cambra, op. 9

5 Dijous, 27 de maig, a les 21 h.

ORQUESTRA CIUTAT DE BARCELONA

ENRIQUE GARCIA ASENSIO, director

MICHEL LETHIEC, clarinet

GARCIA ABRIL: Celebidachiana. — DEBUSSY: Rapsòdia per a clarinet i orquestra. — COPLAND: Concert per a clarinet i orquestra. — J. CERVELLO: Anna Frank, un símbol. — MILHAUD: Le Boeuf sur le toit

Venda d'abonaments: A les taquilles del Palau de la Música Catalana, de 17 a 21 h., a partir del dia 14 d'abril.

*Je ne crée
que pour l'homme
Jacques Bogart*

LA VIE DE CHAQUE HOMME EST UN "ONE MAN SHOW"

PARFUMS JACQUES BOGART - PARIS
123. CHAMPS - ELYSEES

La nueva línea de Jacques Bogart.

Sant Jordi 1982

LA MÚSICA TAMBÉ ÉS UN LLIBRE

novetat

col·lecció
neuma
clivis
PUBLICACIONS

Còrsega, 619 baixos. Barcelona (25) T. 235 87 15

vida musical

EL LLIBRE BLANC DEL SERVEI DE MÚSICA DE LA GENERALITAT

El dia 26 de febrer d'enguany, a la una del migdia i a la sala Torres García del Palau de la Generalitat de Catalunya, tingué lloc la presentació del Llibre Blanc del Servei de Música de la nostra primera institució. L'acte fou presidit pel Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, Honorable Max Cahner. Hi assistiren els membres de la Comissió Assessora del Servei de Música i la majoria dels crítics musicals de Barcelona.

En primer lloc el senyor Conseller adreçà unes paraules als qui hi eren presents i sintetitzà molt breument les línies rectores del Llibre Blanc tot remarcant que era el primer que es publicava a la seva Conselleria i que els dels altres Serveis actualment s'estan confeccionant i es preveu que, en un termini d'uns cinc o sis mesos, seran també editats. Així es farà ben palesa la política cultural de la Generalitat i tothom podrà jutjar si és adient o inadequada.

Després, el senyor Antoni Sàbat, Cap del Servei de Música, exposà més àmpliament el contingut del Llibre Blanc. La introducció que l'encapçala parteix del fet que la música és un bé cultural irrenunciable i com a tal ha de ser promogut pels poders públics. Catalunya, malgrat les circumstàncies sovint adverses, ha donat músics de molta entitat i manifestacions musicals ben notables. Respecte a l'actualitat, després dels anys de dictadura amb la deixadesa consegüent, el panorama no és pas gaire afalagador. En les diferents esferes i àmbits musicals hom constata dificultats i deficiències que exigeixen de la Generalitat, en la seva nova represa, un gran esforç sense defallences. Més que mai ara cal consolidar els fonaments i, per això, una dedicació preferent a la infraestructura.

Un primer apartat, que porta per títol «El Servei de Música», es refereix a la creació d'aquest Servei —una novetat en la història de Catalunya, per tal com no té precedents—, al nomenament del cap de Servei i dels dos caps de Secció, que en formen l'«staff», al dels membres de la comissió

assessora i a les transferències estatals en el camp musical.

«La política musical» en constitueix el segon capítol. La Generalitat és conscient que ha d'ajudar primerament els compositors catalans. El mateix dia de l'establiment del Servei de Música fou atorgada la medalla d'or de la Generalitat a Frederic Mompou, el més eminent dels compositors catalans vivents. Potser aquest fet no ha estat purament fortuït sinó que la coincidència és l'expressió i el símbol del suport que el Servei de Música pensa donar als creadors musicals. Proves d'aquesta voluntat són, d'una banda, el cicle de concerts que ha promogut amb el nom de «Llibre per a piano», com el volum editat per l'Associació Catalana de compositors, recull d'alguns espècimens selectes de la producció pianística dels nostres compositors, que ha estat portat a 13 poblacions, i, d'altra banda, la col·laboració decidida als homenatges als compositors Xavier Gols, Enric Morera, Ricard Lamote de Grignon i Jaume Pahissa, ja traspassats, i als, venturosament vivents, Manuel Blancafort i Joaquim Homs. Un altre aspecte important és el pertocant a la difusió musical, regida sobretot pels criteris de la descentralització i de la potenciació de les manifestacions ja existents. En aquest darrer sentit el Servei de Música ha concedit ajuts a Joventuts Musicals, ha col·laborat amb els organitzadors de cicles de concerts i festivals de Música i ha editat l'opuscle «La Música a Catalunya» on s'apleguen les dades de 30 festivals amb 256 concerts i actuacions coreogràfiques, 15 cursos d'interpretació i 2 colònies musicals, que, de juny a novembre de l'any passat, van tenir lloc a 57 poblacions de Catalunya. Endemés ha organitzat quatre cicles de concerts: «Concerts de St. Jordi», l'esmentat «Llibre per a piano», «Els orgues de Catalunya» i «Concerts de Nadal i Cap d'Any». Cal remarcar que els concerts de «Els orgues de Catalunya» han tingut i tindran la finalitat de donar a conèixer el nostre patrimoni orgànic i que el Servei realitza també una

campanya de restauració dels orgues històrics catalans. Altrament ha intervingut en la creació del Festival de les Terres de Lleida, en els concerts de l'exposició de «La Catalogne Aujourd'hui» i en altres d'esparsos tant dins com fora del país. L'interès descentralitzador es palesa a bastament amb aquestes xifres: dels 125 concerts organitzats a Catalunya, 110 han tingut lloc a 59 poblacions i només 15 a Barcelona. Serà un bon subsidi per a la difusió de la música pretesa pel Servei l'adquisició per part de la Generalitat de la majoria de les accions, cedides generosament pels seus accionistes, de la societat Fòrum Musical, de llarga experiència i provada eficàcia en l'organització de concerts. Quant a les publicacions, el Servei de Música s'esmerçarà sobretot en «els treballs que tendeixin a establir la Bibliografia Musical de Catalunya i la catalogació del seu patrimoni musical». El Centre de Documentació Musical, que s'establirà aviat a la casa que porta el nom de «Jardí dels Tarongers», donada a la Generalitat pels hereus de Josep Bartomeu, per tal que sigui dedicada a la música, ha d'ésser d'una gran utilitat en aquest sentit. Entre les realitzacions assolides hem d'esmentar el contracte amb Publicacions de l'Abadia de Montserrat que fa possible la continuïtat de la col·lecció «Mestres de l'Escolania de Montserrat» i, en una perspectiva immediata, l'edició d'un treball aprofundit sobre «Els Segadors» i d'un vocabulari musical.

La política infraestructural té com a eixos principals la creació del Consorci del Gran Teatre del Liceu, format amb representants de la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona i la Societat de Propietaris del Teatre, la protecció de l'òpera, del ballet i del cant coral amb irradiació a totes les contrades del país, la dotació de pianos de concert, per tal de facilitar així les manifestacions musicals, el Centre de Documentació Musical de Catalunya suara mencionat —la tasca musicològica d'aquest futur centre ha estat assumida parcialment, mentrestant, per

la Facultat de Música de Catalunya, que ha presentat ja a Poblet un curs monogràfic sobre «La Música del Renaixement a Catalunya» — i, malgrat que sigui de la competència i de la responsabilitat directa del Departament d'Ensenyament de la Generalitat, la formació musical als conservatoris i a les escoles. Pel que fa a aquest darrer aspecte, caldrà, doncs, arribar a acords entre les Conselleries de Cultura i d'Ensenyament.

«L'acció immediata» versa sobre els projectes a breu termini, «accions concretes que tenen per objectiu el ballet, l'òpera, la cobla, els premis de música, unes Jornades Internacionals de Nova Música, la constitució dels «Amics del Gran Teatre del Liceu» (al si del Consorci del Gran Teatre del Liceu), l'edició d'un butlletí musical, etcètera».

La «Conclusió» diu en el seu darrer paràgraf: «El futur de la música catalana —que hom ha de considerar com un element integrador indispensable de la cultura de Catalunya— depèn en gran part de l'acció inicial empresa pel Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació a través del seu Servei de Música. I això només podrà ésser plena realitat si tot el país, de manera individual i col·lectiva, dóna suport i col·laboració a una tasca que no és privativa de ningú sinó patrimoni de tots».

Ultra les reproduccions d'alguns cartells i fotografies, testimonis visuals d'algunes activitats del Servei o d'entitats vinculades a la Generalitat, com representacions al Liceu, el llibre es clou amb 26 apèndixs que especifiquen dades del seu corpus. Creiem que són particularment interessants els darrers amb el calendari d'activitats i llur desglossament per comarques. L'acció del Servei de Música, com pot veure's gràficament en un mapa inclòs, ha arribat a totes les comarques catalanes llevat només de tres (Les Garrigues, el Priorat i la Cerdanya). Aquesta manca, tanmateix, serà reparada ben aviat.

J. M.

La pasión del momento. El eterno femenino.

Parfum **Jean-Louis Scherrer.** Haute Couture. Paris.

JOAN JOSEP CUESTA: L'OBRA MUSICAL DE L'OBRA SOCIAL DE LA CAIXA

Joan Josep Cuesta és el Cap de Planificació i Gestió de l'Obra Social de la Caixa. És també el cap visible de tot el que fa referència a la promoció d'activitats musicals de la primera institució d'estalvi de Catalunya i de tot l'estat espanyol. El fet que el volum d'aquestes activitats hagi assolit un protagonisme molt remarcable a casa nostra, obliga a conversar sobre el tema.

—¿Quines són les actuacions que porteu a terme?

—Bàsicament són quatre festivals que, per ordre de celebració, són: Música Romàntica, Música Religiosa, Música Antiga i Flamenc, amb el qual arribem al mes de juny.

—¿Per què aquesta considerable incidència en el camp musical que, a més, s'accentua en els últims temps?

—Sí, és cert que últimament s'ha fet més palesa la nostra actuació en el camp de la música, però tampoc no diria que sigui tant. Jo crec que en aquests últims anys hem fet almenys dues aportacions molt importants, que superen en transcendència, i no cal dir en volum pressupostari, el que fem en matèria musical. Em refereixo al Museu de la Ciència i al Centre Cultural. El Centre Cultural, encara que ja hagi portat a terme diverses activitats, en realitat és ara quan començarà la seva tasca, amb una actuació quotidiana intensa i amb la instal·lació de la Fonoteca, que creiem que serà un servei molt popular. Museu i Centre Cultural, de fet, han de ser dues columnes bàsiques en l'actuació cultural de la Caixa.

—En realitat, incidiu en aspectes de la música, molt específica, ¿per què?

—Sí, fem un tipus de festival especialitzat. Es tracta de fer quelcom diferent. En el camp del concert normal, Barcelona ja està ben dotada i no creiem que sigui tan necessari col·laborar-hi. Aquesta especialització, però, ens porta problemes, com és per exemple que el públic no sigui massa nombrós. Cal eixamplar el públic en aquestes manifestacions musicals, creiem que no han de ser

tan minoritàries com són ara.

I no creiem que la culpa sigui la manca de promoció, tot i que alguna vegada hem pogut cometre algun error. Però la cosa no va per aquí. La gent està acostumada al gran concert tradicional. Amb tot, no estem pas desanimats. Hem tingut èxits remarcables també, i creiem que val la pena continuar treballant en uns aspectes en els quals hi ha buits.

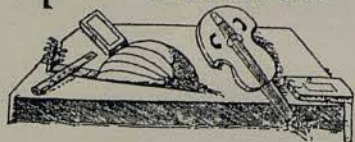
Deixant a part altres col·laboracions esporàdiques a cura del Departament de Relacions Públiques en iniciatives d'altri o de la mateixa Obra Social, aquesta, enguany, ha posat en marxa una iniciativa molt remarcable, juntament amb Fòrum Musical. Ens referim a un cicle de vint-i-vuit concerts que se celebren al Palau de la Música Catalana i que s'ha inscrit en el marc de la campanya «La Caixa a les escoles».

—Fins ara, a la campanya «La Caixa a les escoles», la música hi arribava portant-la o a centres o a locals dels mateixos pobles o bé fins i tot a les mateixes escoles. El que no s'havia pogut fer fins ara és el concert ben estructurat. Enguany, amb la col·laboració de Fòrum Musical, s'ha pogut endegar un cicle important i que s'introdueix en la sala de concerts de Catalunya més significativa i més representativa. Són concerts que ofereixen tota mena de garanties; que poden ser oferts en qualsevol manifestació musical normal. Considerem molt important que es pugui celebrar al Palau i en aquest sentit la col·laboració de Fòrum ha estat decisiva. Una col·laboració que s'estén al capítol monitors i també amb l'aportació d'alguns centres d'ensenyament que s'uneixen als que portem nosaltres.

La iniciativa, afegim nosaltres, haurà servit, entre altres coses, perquè quaranta mil escolars dels últims cursos d'EGB, coneguin el Palau, ultra gaudir de manifestacions musicals de gran nivell.

COMELLAS

pro musica

PATRONAT PRO MÚSICA
DE BARCELONA

XXIV TEMPORADA MUSICAL

COR DE CAMBRA DE MOSCOU

WLADIMIR MINNING

director

Dijous, 1 d'abril de 1982, a les 21 h.

ROSSINI: Petita Missa Solemne

Divendres, 2 d'abril de 1982, a les 21 h.

Obres de Lasso, Schubert, Mozart, Messiaen,
Sviridov, Titov, Rachmaninov

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Venda de localitats: A les taquilles del Palau, de 17 a 21 h.

Preus especials per a estudiants.

EN EL CENTENARI D'IGOR STRAVINSKY —

Com passa el temps! El decurs dels anys no perdona, encara que hi hagi homes que semblin immortals. Casals, Picasso, Stravinsky, Bertrand Russell, són exemples recents de longevitat extrema, d'aquells que omplen generacions, és a dir, que viuen suficientment per tal que altres homes, àdhuc si viuen també bastants anys, neixin i morin durant la vida llur. Sempre hi ha hagut casos semblants, per exemple Mozart respecte Haydn, bé que aquí facilità la cosa el fet que Mozart tingués vida curta. En el cas de Stravinsky, que va viure 91 anys, el mèrit és essencialment seu.

Quan un creador viu tan prolongadament, té en si mateix el principal enemic, de forma similar a un cantant que segueix temps i temps actuant en públic després d'haver perdut la veu, i donant lloc a poc falagueres comparacions amb allò que ell mateix va ser. Quant a Stravinsky, l'afer és encara més difícil, ja que poques persones estaran en desacord amb l'afirmació que les seves millors produccions foren les tres primeres: «L'ocell de foc», «Petruixka» i «La consagració de la primavera», amb un relleu especial aquesta darrera, cim quasi indiscutit de la música del nostre segle. I ja és una bona papereta continuar produint per espai de més de seixanta anys, i evolucionar subsegüentment, en lluita perpètua amb la pròpia reputació, amb la gloriosa imatge de músic excepcional, de promesa de futurs triomfs que potser es suposaven més considerables. La recerca de camins d'expressió més austers i simples és una de les conseqüències naturals d'aquest autoproblema, com també ho és el constant retornar a antigues fonts, les contínues paràfrasis i els «homenatges» a antics mestres. I aquestes desigualtats que sorprenen en el caràcter i en la qualitat

intrínseca de la seva obra —movent-se sempre dintre d'una ben definida personalitat—, com també les fluctuacions entre diverses escoles, estils i influències durant la seva vida, poden perfectament explicar-se com a resultat d'aquesta fatal pugna amb el seu propi record. No són signes d'impotència, sinó seqüeles inevitables d'una situació a la qual es trobava abocat com a conseqüència de la precoç i fructífera embranzida de la seva carrera musical.

Una altra característica, en aquest cas psicològica, el marcà per sempre: el seu, mig voluntari, mig forçat, exili de la seva Rússia nadiua. Dic voluntari perquè, evidentment, va ser ell qui va decidir no retornar-hi; i dic forçat, perquè, donat el seu tarannà i la seva capacitat d'autoanàlisi, no podia triar cap altre camí. Aristòcrata de l'esperit i, alhora, convençut de la necessitat absoluta que té l'artista d'ésser lliure per a poder expressar les seves vivències, no podia acomodar-se a les condicions precàries i opressives en què es desenvolupava la vida artística al país dels soviets. Necessari, en veritat, però gravitant perpètuament sobre la seva activitat, la seva forma de viure i —el que és pitjor— sobre el desenrotllament de la seva personalitat artística. A la cinquena de les sis «lliçons» en què es divideix la seva «Poètica musical», dedicada a la música russa, ho admet explícitament: «Aquestes consideracions poden semblar, probablement, plenes d'asprivesa, d'amargor. En efecte, així és.» I més enllà: «Si la vacil·lació històrica de Rússia em desorienta fins al vertigen, la perspectiva del seu art musical no em torba menys.» Així, va esdevenir successivament francès i nord-americà de nacionalitat, sense deixar mai d'ésser rus d'esperit i d'enyorança. Aprofito la referència —obligada— a aquest

llibre fonamental per a l'exacta comprensió de la música i de la personalitat stravinskiana, per a recomanar-lo vivament al lector. Conté les sis lliçons —en realitat conferències— professades davant els deixebles de la càtedra de poètica de la universitat de Harvard; publicades posteriorment en l'idioma original, el francès, emprat de forma tan precisa, ordenada i clara, que pot equiparar-se al llençatge del fòrum o al de les matemàtiques. Allà declara explícitament la necessitat de l'ordre i de la disciplina per a crear la veritable obra d'art i, dintre d'una confessada apologia d'ell mateix i de la pròpia música, afirma no haver estat mai un iconoclasta, deixant clar que, en jutjar-lo, la gent sempre ha confós originalitat amb afany revolucionari, al qual es mostra aliè per naturalesa. I és sincer, en la seva pretesa i confessada objectivitat.

A part el tresor d'observacions generals, d'anècdotes i curiositats que s'hi troben, hi ha, sobretot, una col·lecció de dades sobre ell mateix, la seva forma de pensar i la seva actitud en el moment de la creació. Impossibile de citar tot el que diu d'important; però heus ací una tria ràpida: ...«Perquè no és art allò que ens cau del cel en el cant d'un ocell i art és, en canvi, i sens dubte, la més senzilla modulació conduïda correctament»... «L'art, en la seva exacta significació, és una forma de fer obres segons certs mètodes, ja sigui per aprenentatge, ja per invenció»... «L'instint és infalible. Si ens enganya, no és instint»... «No oblidem que està escrit: L'Esperit dirigeix el seu alè allà on vol»... «Tenim un deure envers la Música: el d'inventar»... «La facultat de crear mai no ens ve donada per si sola; va acompanyada del do de l'observació»... «La noció d'execució implica l'estricta

realització d'una voluntat explícita que s'exhaureix en justament allò que ella mateixa ordena»...

Aquesta última observació, en vint paraules, és un tractat complet destinat, com a breuiari, als intèrprets. Ell mateix va ser un director extraordinari, sobri, lúcida, exacte, de les obres pròpies i alienes. Mag del ritme i de la síncopa, rei de la instrumentació escaient, antidogmàtic i antirromàntic, va prendre el que jutjà necessari o convenient de tot i de tots, sense mai deure res a ningú, per bé que —en canvi— molts, quasi tots, li han estat deutors. La seva marca és decisiva a la música del nostre temps i la seva desaparició ha deixat un buit ben difícil d'omplir.

Ara, portats per la força arbitrària i un xic absurda de les xifres rodones, tots els països festejaran la seva memòria. Bona ocasió d'organitzar cicles complets, de difondre obres poc conegudes, no de limitar-se a muntar concerts amb allò fàcilment a l'abast; moment de defugir les composicions més sentides i posar a disposició del món musical el tresor de la seva obra, tan extensa, tan variada i tan resumidora de les inquietuds del nostre segle.

Estem en deute amb aquell petit, nerviós, sarcàstic, però equilibrat, ordenador de matèria musical que reposa per sempre —en saltiró poètic, malgrat les seves protestes asèptiques— en aquell cementeri al mig de l'aigua, a la romàntica Venècia, al costat del seu primer company d'aventura: Serguéi Diàguilev, l'home que el va llençar al món musical inspirant les seves obres capdavanteres.

J. GARCÍA-PÉREZ

DIMECRES MUSICALS DE RÀDIO NACIONAL

ABRIL 1982

Dimecres, 7, a les 20 h.

EL CLARINET I L'ELECTROACÚSTICA

JESÚS VILLA ROJO, clarinet i electrònica

Obres de Bernaola, Encinar, Lewin-Richter,
Marco, Villa Rojo

Dimecres, 14, a les 20 h.

COMPOSITORS CATALANS

MONTSERRAT COMADIRA, mezzo

ASSUMPTA COMA, piano

Obres de Salvador Brotons, Llorenç Balsach,
Miquel Roger, Joan Albert Amargós, Benet Casablanca

Dimecres, 20, a les 20 h.

OBRA CORAL DE LA DINASTIA MILLET

ORFEÓ CATALÀ

LLUÍS MILLET, director

Obres de Lluís Millet, Lluís M.º Millet

Dimecres, 28, a les 20 h.

MÚSICA INSTRUMENTAL A LA ITÀLIA DE MONTEVERDI

CONCERTO CASTELLO

Obres de Cima, Rossi, Bassano, Buonamente, Viadana,
Gorradini, Castello

Comentaris: F. Taverna-Bech

Col·labora: Fòrum Musical

Transmissió directa pel II Programa (FM)

ENTRADA LLIURE

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

S. de ALBERO, A. SOLER, A. VIOLA, J. PASTRANA ... Sonates inèdites espanyoles del s. XVIII / Antonio Baciero, piano. / HISPAVOX S 90.458.

Antonio Baciero és essencialment un pianista. Un bon pianista. Tant és així, que tota la seva vitalitat —que és molta— té per centre i eix el piano. I li plau de recuperar per a aquest instrument tota una literatura del teclat encara que no li sigui pròpiament adient. Ell mateix ens ho adverteix per tal de no induir-nos a error: «La novetat editorial i discogràfica corre paral·lela a una visió interpretativa que admet les versions sobre el piano actual al costat de les realitzables en els fràgils i suggestius teclats de l'època; la d'una projecció poètica personal (i, si volem, típicament romàntica i pianística) al costat de l'experiència historicista dels testimonis sonors del passat: cèmbals, espinetes, orgues de cambra i clavicordis tot rondant els polits vernissos i elegants feltres dels nostres "Steinway", "Berhstein" o "Boosendorfer", en un esforç de recuperació de tantes pàgines obligades o perdudes entre l'atapeïda "silva hispanica", peces moltes de les quals considerables també des dels seus diferents moments i variacions, en el gran "museu imaginari" del teclat europeu.»

Bé. Aquesta confessió de Baciero és molt útil en voler valorar la seva tasca. Tota possible —vàlida i oportuna— objecció cal que tingui present aquest permanent supòsit de pianista-investigador.

Sota el títol de Sonates espanyoles inèdites del segle XVIII, Baciero aplega —a més de tres peces anònimes— composicions de Sebastián de Albero, Julián Prieto, Esteban Redondo, José Lidón, Joaquín Pastrana i dels catalans Antoni Soler i Anselm Viola.

Els musicòlegs, els historicistes, ja tenen tema de conversa.

El disc és patrocinat —curiosament— per la Direcció General de Promoció del Libro y de la Cinematografía, del Ministerio de Cultura. És tracta, no caldria dir-ho, del primer enregistrament mundial.

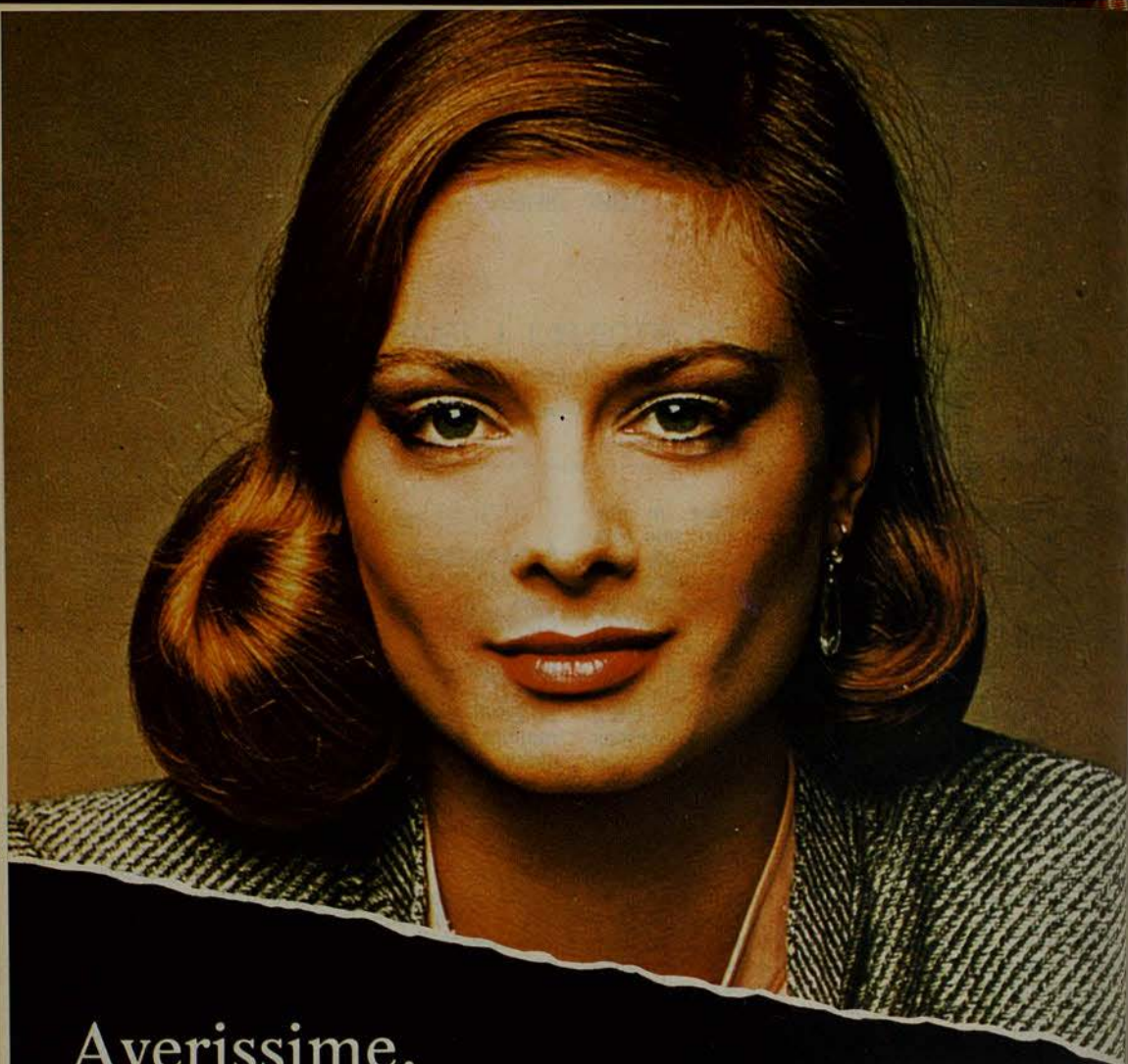
P. TXAIKOVSKI: Suite núm. 1, en re menor, op. 43 / Orquestra Filharmònica de Leningrad. Dir.: Alexander Dmitriev / MELODIA-COLUMBIA. MLS 6000.

Les quatre Suites per a orquestra de Txaiovski —o de P'otr Il'ic Cajkovskij— corren el perill d'ésser considerades com a obres menors (en el sentit pejoratiu o desqualificador del mot). Obres menors? Probablement sigui així, al costat d'altres obres més aconseguïdes del compositor. Però la marginació soferta davant la Patètica o el conjunt per a violí, per exemple, és del tot injusta.

És evident que el catàleg d'un compositor no té, en bloc, un interès idèntic. Però l'oblit o l'obstinada insistència en obres més directes i d'indubitable efecte, són factors negatius, després de tot, per al coneixement total del propi compositor. Sense oblidar l'obra de cambra, o les cançons —fragmentàriament i escassa programades— ¿on i quan és possible d'oïr, per exemple, la «Litúrgia de Sant Joan Crisòstom», les «Vespres», els duets, o la seva òpera «Ondina»?

Cal rebre, doncs, amb inicial interès l'enregistrament de la primera de les quatre suites que el compositor escriví entre els anys 1878-1879. Més d'un segle després, cal considerar l'obra dins el context global de tota la producció. És així, i en l'aprofundiment d'una composició banal a primer cop d'ull, que serà possible d'arribar al seu indubtable interès. Interès, d'altra banda, fàcil d'aconseguir seduïts per la interpretació de la Filharmònica de Leningrad. Res no hi és sobrer o efectista. Hom retroba així bona part de la personalitat musical de Txaiovski, compositor definitivament mal conegut. Però, dies vindran...

A. S.

Ayerissime. Y su piel es más joven que su edad.

Harriet Hubbard Ayer ha creado un complejo bio-estimulante notablemente eficaz.

Rico en componentes activos, Ayerissime acelera la renovación de las células devolviendo a la epidermis su elasticidad y su vitalidad.

Su piel es más joven. Más suave, más fresca. Es usted deslumbrante.

guia de concerts

DATA		LOCAL	CONCERT
MARÇ			
29, dilluns	21.30 h.	S. Villarroel	M. ^a Angels Prats, cant. Manuel González, guitarra. Bach, Ponce, Falla, Granados, Morera i Mompou. (Serveis Cultura Ajuntament.)
	21 h.	Palau	Orquestra de la Ràdio Televisió Polonesa. Roman Jablonski, violoncel. Dir.: Tadeusz Strugala. Mendelssohn, Dvorák, Txaikovski. (Patronat Pro Música.)
30, dimarts	19.30 h.	I. Britànic	Judith Pearce, flauta. Fernando Quiroga, guitarra. Bach, Giuliani, Castelnuovo-Tedesco.
	21.30 h.	Pedralbes	Jean-Pierre Dupuy, piano. Messiaen. (V Setmana de Música Religiosa.)
	22 h.	Salesians de Sarrià	Gerard Claret, violí. Lluís Claret, violoncel. Albert Giménez Atenelle, piano. Beethoven.
	22 h.	Zeleste	Mercedes Rodríguez, cant. Carla Flint, piano. (Joventuts Musicals.)
	22 h.	I. Francès	Jordi Vilaprinçó, piano. Mercè Cano, soprano. Dolors Cano, piano. (Coral Càrmina.)
31, dimecres	20 h.	Palau	Godlieve Monden, guitarra. Dowland, Le Roy, Falkenhagen, Sors, Truhlar, Rak, Brouwer. (Dimecres R.N.)
	21.30 h.	Pedralbes	Igor Reznikoff, cant. Laurent Aubert, tympanon, psalterion. (V Setmana de Música Religiosa.)
ABRIL			
1, dijous	21 h.	Palau	Cor de Cambra de Moscou. Natalia Guerasimova, soprano. Elena Obraztsova, mezzo. Konstantin Lisovski, tenor. Serguei Baïkov, baix. Vazha Chachava, piano. Natalia Malina, orgue. Dir.: Wladimir Minning. Rossini. (Patronat Pro Música.)
	21 h.	Conservatori	Collegium Musicum de Catalunya. Dir.: Sergi Casademunt. Marini, Johnson, Falconieri, Purcell i Dall'abaco. (Serveis Cultura Ajuntament.)
2, divendres	21 h.	Palau	Cor de Cambra de Moscou. Dir.: Wladimir Minning. Lasso, Schubert, Mozart, Messiaen, Sviridov, Titov, Rachmaninov. (Patronat Pro Música.)
	21 h.	Conservatori	Llorenç Caballero, flauta. Ferran García, piano. Josep Gil, piano. Montserrat Ríos, piano. Franck, Beethoven, Albéniz, Debussy. (Pòdium de Joves Intèrprets.)
	21 h.	Museu Picasso	Lol Coxhill, saxo. (Serveis Cultura Ajuntament.)
3, dissabte	19 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Jaume Francesch, violí. Dir.: Antoni Ros-Marbà. Rodríguez-Picó, Garreta, Brahms.

4, diumenge	11 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona (segona audició).
	19.30 h.	O. de Sants	Orfeó Lleidatà. Dir.: Lluís Virgili. Nicolau, autors catalans.
	21 h.	Palau	Concert homenatge a Igor Stravinsky. Orquestra Nacional d'Espanya. Orfeó Català. Solistes. Dir.: Simon Johnson. Stravinsky, Haydn. (V Setmana de Música Religiosa.)
6, dimarts	21.30 h.	Zeleste	Quartet de Contrabaixos. (Joventuts Musicals de Barcelona.)
7, dimecres	20 h.	Palau	Jesús Villa Rojo, clarinet i electrònica. Bernaola, Encinar, Lewin-Richter, Marco, Villa Rojo. (Dimecres de R. N.)
13, dimarts	21 h.	Palau	Orquestra i Cors de Munic. Bach, Haendel, Haydn. (Associació de Cultura Musical.)
	21.30 h.	Zeleste	Duo de guitarres Cherubito-Davalos. (Joventuts Musicals de Barcelona.)
	22 h.	I. Francès	Núria Valdivieso, flauta. Alexandrina Polo, flauta. Francesc Guillén, tenor. Clara Hernández, viola da gamba. Mireia Hernández, clave. Loeillet, Telemann, Marin Marais, Couperin, Caccini. (Coral Càrmina.)
14, dimecres	20 h.	Palau	Montserrat Comadira, mezzo. Assumpta Coma, piano. Obres de compositors catalans actuals. (Dimecres de R. N.)
	21.30 h.	Cripta de la Sgda. Família	Victòria dels Àngels, soprano. Miguel Zanetti, piano. Anònims, Bach, Haendel, Schubert, Mompou, Nicolau, Lamotte de Grignon, Montsalvatge, Toldrà, García Morante, Vives. (Centenari Primera Pedra Temple Sagrada Família.)
15, dijous	21 h.	Palau	Academy of St. Martin in-the-Fields. Iona Brown, director i solista. Vivaldi, Geminiani, Corelli. (Patronat Pro Música.)
	21 h.	Conservatori	Romà Escalas, flautes dolces barroques. Llorenç Alpert, fagot barroc. M.ª Lluïsa Cortada, clavicèmbal. Frescobaldi, Castello, Cabanilles, Selma, Salavert, Telemann i Scarlatti. (Serveis Cultura Ajuntament.)
	21 h.	Liceu	Ballet de l'Òpera de París. «La Sylphide».
	22 h.	Salesians de Sarrià	Manuel Barrueco, guitarra. Bach, Granados, Albéniz, Villalobos, Brouwer.
16, divendres	21 h.	Palau	Academy of St. Martin in-the-Fields. Iona Brown, director i solista. Mozart. (Patronat Pro Música.)
	21 h.	Conservatori	Jordi Salicrú, violí. Adolf Pla, piano. Anna Mora, violoncel. A. O. Sabater, piano. Mozart, Beethoven, Debussy, Sabater. (Pòdium de Joves Intèrprets.)
	21 h.	Liceu	Ballet de l'Òpera de París. «La Sylphide».

TEMPORADA 1981-82 - 29 de març de 1982 - Núm. 11 - Edició de 5.000 exemplars
 Editat per FORUM MUSICAL - Amadeu Vives, 3, 3er. - Tel. 317 99 28/82 - Barcelona-3
 Publicitat: PUBLI/TEMPO - Amadeu Vives, 3, 3er. - Tel. 301 33 93 - Barcelona-3

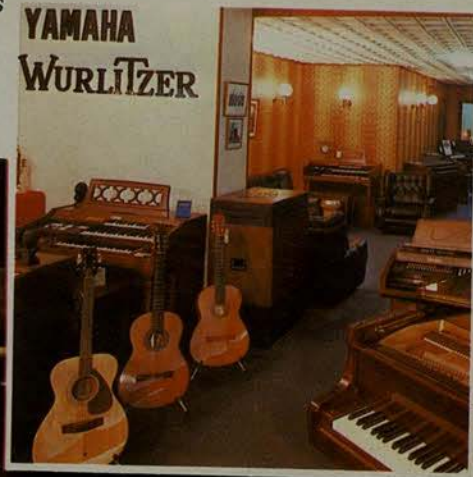
NOTES IMPORTANTS: Els actes començaran puntualment a l'hora indicada. No serà permesa l'entrada del públic a la sala de concerts durant la interpretació de les obres. No és permès d'obtenir registres o gravacions magnetofòniques de les obres programades així com tampoc de fer fotografies o de realitzar films a l'interior del Palau durant la celebració dels actes.

m
musical
SADI^M

Calaf, 52 · T. 209 25 46 - Barna. 21

división organos

**YAMAHA
WURLITZER**

Asistencia técnica del
Palau de la Música Catalana

división pianos.

Av. Francisco Cambó (Av. Catedral), 10
Tels. 3196096 · 3106912 Barna, 3

JORQUERA PIANOS

Entreu en la nova tecnologia de Vieta

Vieta s'ha fet internacional; aquesta és una realitat ben sabuda dels veritables afeccionats a l'Alta Fidelitat. El disseny acurat dels seus productes i, sobretot, el so impecable de les seves pantalles acústiques han situat la nostra marca en un nivell d'elevada exigència.

Els SISTEMES 5000, en l'una qualsevol de les seves tres opcions, són un compendi d'encerts, tant per l'equilibri de qualitat entre els seus components com per la incorporació de veritables avenços tecnològics.

Coneixeu el SISTEMA 5000 al vostre distribuïdor VIETA. Fareu un pas decisiu vers l'autèntica Alta Fidelitat.

**SISTEMA
5000**

VIETA

Especialistes en Alta Fidelitat